WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 11 grudnia 2008 r.*

W sprawie C-52/07

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Marknadsdomstolen (Szwecja) postanowieniem z dnia 2 lutego 2007 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 6 lutego 2007 r., w postępowaniu:

Kanal 5 Ltd,

TV 4 AB

przeciwko

Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå (STIM) upa,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), E. Juhász, G. Arestis i J. Malenovský, sędziowie,

* Język postępowania: szwedzki.

rzecznik generalny: V. Trstenjak,
sekretarz: C. Strömholm, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 czerwca 2008 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Kanal 5 Ltd oraz TV 4 AB przez C. Wettera i P. Karlssona, advokater, wspieranych przez M. Johanssona, jur. kand.,

— w imieniu Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå (STIM) upa przez A. Calissendorffa, L. Johanssona, E. Arbrandt, a następnie przez K. Cederlund oraz M. Jonsona, advokater,

— w imieniu rządu polskiego przez E. Ośniecką-Tamecką, działającą w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przez T. Harris, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez M. Gray, barrister,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez F. Arbaulta, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez U. Öberga, adwokata,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 11 września 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 82 WE.

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Kanal 5 Ltd (zwaną dalej „Kanal 5”) i TV 4 AB (zwaną dalej „TV 4”) a Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå (STIM) upa (szwedzką organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w dziedzinie muzyki, zwaną dalej „STIM”), dotyczącego modelu ustalania opłat za emisję telewizyjną utworów muzycznych chronionych prawem autorskim, stosowanego przez tę organizację.

Ramy prawne

3 W Szwecji prawo autorskie reguluje lag (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk (ustawa 1960:729 o prawach autorskich do utworów literackich i artystycznych).

4 Zgodnie z § 42a i 42e tej ustawy spółki zajmujące się emisją telewizyjną korzystające z utworów chronionych prawem autorskim mogą zawierać z organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi porozumienia w sprawie udzielenia licencji, aby następnie otrzymać ogólne uprawnienie do emisji telewizyjnej tych utworów.

5 Artykuł 23 konkurrenslagen (1993:20) (ustawy 1993:20 o ochronie konkurencji, zwanej dalej „KL") stanowi:

„Konkurrensverket [szwedzki organ ochrony konkurencji] może nakazać przedsiębiorstwu zaprzestanie naruszenia zakazu ustanowionego w art. 6 i 19 niniejszej ustawy lub w art. 81 WE i 82 WE.

Jeżeli Konkurrensverket nie wyda takiego nakazu, każde przedsiębiorstwo poszkodowane przez to naruszenie może wystąpić do Marknadsdomstolen […]".

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

6 Kanal 5 i TV 4 są prywatnymi spółkami zajmującymi się emisją telewizyjną.

7 STIM jest stowarzyszeniem dysponującym w Szwecji faktyczną pozycją monopolistyczną na rynku udostępniania utworów muzycznych chronionych prawem autorskim celem ich emisji w telewizji.

8 Członkami STIM są autorzy i wydawcy utworów muzycznych.

9 Zawierają oni z tym stowarzyszeniem umowę o przystąpieniu, na podstawie której przenoszą na STIM prawo do wynagrodzenia za publiczne wykonywanie swych utworów (opłaty za wykonywanie) oraz za ich nagrywanie i powielanie (opłaty za utrwalanie).

10 Jeśli chodzi o pobieranie opłat za wykonywanie, STIM nakłada na Kanal 5 i TV 4 obowiązek uiszczenia opłaty odpowiadającej procentowej części ich przychodów osiągniętych z emisji programów skierowanych do ogółu odbiorców lub ewentualnie z reklam lub opłat abonamentowych.

11 Te procentowo wyrażone wielkości zależą od liczby wyemitowanych w telewizji utworów muzycznych.

12 Kanał telewizji publicznej Sveriges Television (zwany dalej „SVT") płaci STIM zryczałtowaną opłatę, której wysokość podlega wcześniejszemu uzgodnieniu.

13 W październiku 2004 r. Kanal 5 i TV 4 złożyły w Konkurrensverket, na podstawie art. 23 akapit pierwszy KL, wniosek o wydanie nakazu, wskazując, że ich zdaniem STIM nadużywa pozycji dominującej.

14 Decyzją z dnia 28 kwietnia 2005 r. Konkurrensverket oddalił ten wniosek z uwagi na brak dostatecznych podstaw uzasadniających wszczęcie dochodzenia.

15 Kanal 5 i TV 4 wniosły do sądu krajowego, na podstawie art. 23 akapit drugi KL, skargę przeciwko STIM.

16 W tych oto okolicznościach Marknadsdomstolen postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 82 WE należy interpretować w ten sposób, iż stanowi nadużycie pozycji dominującej zachowanie polegające na tym, że organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi dysponująca w państwie członkowskim faktyczną

pozycją monopolistyczną stosuje wobec komercyjnych stacji telewizyjnych lub narzuca im model ustalania opłat licencyjnych za udostępnianie utworów muzycznych w programach telewizyjnych skierowanych do ogółu odbiorców, polegający na obliczaniu takiej opłaty jako części przychodów tych stacji telewizyjnych z takich programów?

2) Czy art. 82 WE należy interpretować w ten sposób, iż stanowi nadużycie pozycji dominującej zachowanie polegające na tym, że organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi dysponująca w państwie członkowskim faktyczną pozycją monopolistyczną stosuje wobec komercyjnych stacji telewizyjnych lub narzuca im model ustalania opłat licencyjnych za udostępnianie utworów muzycznych w programach telewizyjnych skierowanych do ogółu odbiorców, polegający na obliczaniu takiej opłaty jako części przychodów tych stacji telewizyjnych z takich programów, w sytuacji gdy brak jest oczywistego związku między tymi przychodami i usługami świadczonymi przez tę organizację zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, czyli zezwalaniem na nadawanie utworu muzycznego chronionego prawem autorskim, co ma często miejsce przykładowo w odniesieniu do programów informacyjnych i sportowych, oraz w sytuacji gdy poziom tych przychodów wzrasta w wyniku rozwoju ramówki, inwestycji technologicznych i wprowadzania rozwiązań dostosowanych do potrzeb poszczególnych klientów?

3) Czy na odpowiedź na pytanie pierwsze i pytanie drugie ma wpływ fakt, iż możliwa jest identyfikacja i pomiar zarówno nadawanych utworów muzycznych, jak i oglądalności?

4) Czy na odpowiedź na pytanie pierwsze i pytanie drugie ma wpływ fakt, iż model ustalania opłat licencyjnych (oparty na wysokości przychodów) nie jest w podobny sposób stosowany do nadawcy publicznego?".

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytań od pierwszego do trzeciego

17 W trzech pierwszych pytaniach, które należy przeanalizować łącznie, sąd krajowy dąży zasadniczo do ustalenia, po pierwsze, czy fakt, iż organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, dysponująca w państwie członkowskim faktyczną pozycją monopolistyczną na rynku udostępniania utworów muzycznych chronionych prawem autorskim celem ich emisji w telewizji, stosuje z tytułu wynagrodzenia należnego za to świadczenie model ustalania opłat, zgodnie z którym wysokość tych opłat oblicza się na podstawie przychodów spółek emitujących w telewizji te utwory, jak również w zależności od liczby wyemitowanych w telewizji utworów muzycznych, stanowi nadużycie pozycji dominującej zakazane na mocy art. 82 WE, a po drugie, czy fakt, iż inna metoda pozwala na identyfikację i bardziej precyzyjny pomiar wykorzystania tych utworów muzycznych, jak i oglądalności, może mieć wpływ na tę kwalifikację.

18 Zgodnie z art. 82 akapit pierwszy WE niezgodne ze wspólnym rynkiem i zakazane jest nadużywanie przez przedsiębiorstwo lub większą liczbę przedsiębiorstw pozycji dominującej na wspólnym rynku lub na znacznej jego części, w zakresie w jakim może ono wpływać na handel między państwami członkowskimi.

19 Dla zbadania, czy przedsiębiorstwo zajmuje pozycję dominującą w rozumieniu art. 82 akapit pierwszy WE, podstawowe znaczenie ma określenie rynku właściwego oraz wytyczenie granic znacznej części wspólnego rynku, gdzie przedsiębiorstwo może ewentualnie stosować praktyki stanowiące nadużycie, utrudniając skuteczną konkurencję (zob. wyrok z dnia 26 listopada 1998 r. w sprawie C-7/97 Bronner, Rec. s. I-7791, pkt 32).

20 Jeśli chodzi o rynek właściwy, którego dotyczy postępowanie przed sądem krajowym, sąd krajowy wskazuje, że chodzi tu o rynek udostępniania w Szwecji utworów muzycznych chronionych prawem autorskim celem ich emisji w telewizji.

21 Sąd krajowy stwierdza też, że STIM dysponuje faktyczną pozycją monopolistyczną na wspomnianym rynku.

22 Wynika stąd, że STIM zajmuje pozycję dominującą na rynku właściwym, którego dotyczy postępowanie przed sądem krajowym (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Bronner, pkt 35), i że ponieważ ta pozycja dominująca dotyczy terytorium państwa członkowskiego, może ona stanowić pozycję dominującą na znacznej części wspólnego rynku (zob. podobnie wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r. w sprawie C-203/96 Dusseldorp i in., Rec. s. I-4075, pkt 60; ww. wyrok w sprawie Bronner, pkt 36; wyroki: z dnia 17 maja 2001 r. w sprawie C-340/99 TNT Traco, Rec. s. I-4109, pkt 43, i z dnia 22 maja 2003 r. w sprawie C-462/99 Connect Austria, Rec. s. I-5197, pkt 79).

23 Wreszcie sąd krajowy wyjaśnia, że można mówić o wpływie na handel między państwami członkowskimi z uwagi na fakt, iż model ustalania opłat, którego dotyczy postępowanie przed sądem krajowym, odnosi się do wykorzystania utworów muzycznych, których twórcami są kompozytorzy szwedzcy oraz kompozytorzy z innych krajów, niektóre podmioty nabywające przestrzeń reklamową od Kanal 5 i TV 4 mają siedziby w innych państwach członkowskich niż Królestwo Szwecji, a stacja Kanal 5 nadaje z terytorium Zjednoczonego Królestwa.

24 W tych okolicznościach należy sprawdzić, czy fakt, iż STIM stosuje wspomniany model wobec Kanal 5 i TV 4, stanowi nadużycie jej pozycji dominującej w rozumieniu art. 82 akapit pierwszy WE.

25 Pojęcie nadużywania jest pojęciem obiektywnym, które odnosi się do zachowań przedsiębiorstwa zajmującego pozycję dominującą, mogących wpłynąć na strukturę rynku, na którym właśnie ze względu na obecność takiego przedsiębiorstwa konkurencja jest już osłabiona, oraz stwarzających przeszkodę w utrzymaniu istniejącego jeszcze poziomu konkurencji lub w jej rozwoju na rynku poprzez stosowanie środków odmiennych od tych, jakie stosuje się w warunkach normalnej konkurencji między towarami lub usługami na podstawie świadczeń podmiotów gospodarczych (wyroki: z dnia 13 lutego 1979 r. w sprawie 85/76 Hoffmann-La Roche przeciwko Komisji, Rec. s. 461, pkt 91, i z dnia 3 lipca 1991 r. w sprawie C-62/86 AKZO przeciwko Komisji, Rec. s. I-3359, pkt 69).

26 Choć oczywiście prawdą jest, że istnienie pozycji dominującej nie może pozbawić przedsiębiorstwa zajmującego tę pozycję prawa do zachowania własnych interesów handlowych, jeżeli są one zagrożone, oraz że należy mu przyznać w rozsądnym zakresie możliwość podjęcia działań, jakie uznaje za właściwe w celu ochrony wspomnianych interesów, to takie zachowania są niedopuszczalne, jeżeli ich celem jest właśnie wzmocnienie tej pozycji dominującej i jej nadużywanie (zob. wyroki Trybunału: z dnia 14 lutego 1978 r. w sprawie 27/76 United Brands i United Brands Continentaal przeciwko Komisji, Rec. s. 207, pkt 189, i z dnia 16 września 2008 r. w sprawach połączonych od C-468/06 do C-478/06 Sot. Lélos kai Sia i in., dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 50).

27 W związku z tym należy więc sprawdzić, czy podmiot zajmujący pozycję dominującą skorzystał z możliwości, które stąd wynikają, by osiągnąć korzyści z transakcji, których nie osiągnąłby w wypadku normalnej i dostatecznie skutecznej konkurencji (ww. wyrok w sprawie United Brands i United Brands Continentaal przeciwko Komisji, pkt 249).

28 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału takie nadużycie mogłoby polegać na stosowaniu wygórowanej ceny, która nie pozostaje w rozsądnym związku z wartością ekonomiczną wykonanego świadczenia (zob. wyrok z dnia 13 listopada 1975 r. w sprawie 26/75 General Motors Continental przeciwko Komisji, Rec. s. 1367, pkt 12, i ww. wyrok w sprawie United Brands i United Brands Continentaal przeciwko Komisji, pkt 250).

29 W sprawie przed sądem krajowym należy więc sprawdzić, czy opłata żądana przez STIM pozostaje w rozsądnym związku z wartością ekonomiczną świadczenia wykonanego przez tę organizację, polegającego na udostępnianiu repertuaru utworów muzycznych chronionych prawem autorskim, którym ta organizacja zarządza, spółkom zajmującym się emisją telewizyjną, które zawarły z nią porozumienia w sprawie udzielenia licencji.

30 Ponieważ omawiana opłata ma na celu wynagrodzenie twórców utworów muzycznych chronionych prawem autorskim z tytułu emisji telewizyjnej tych utworów, należy uwzględnić szczególny charakter tego prawa.

31 W związku z tym stosowne jest znalezienie odpowiedniej równowagi między interesem twórców utworów muzycznych chronionych prawem autorskim w otrzymaniu wynagrodzenia za emisję telewizyjną tych utworów a interesem spółek zajmujących się emisją telewizyjną w tym, by mogły nadawać w telewizji wspomniane utwory na rozsądnych warunkach.

32 Jeśli chodzi o opłatę pobieraną z tytułu wynagrodzenia przysługującego na mocy prawa autorskiegp za publiczne wykonywanie w dyskotece zarejestrowanych utworów muzycznych, której wysokość została obliczona na podstawie obrotu tej dyskoteki, Trybunał orzekł, że taka opłata powinna być uważana za normalne wykonywanie prawa autorskiego, a jej pobranie nie było samo w sobie zachowaniem stanowiącym nadużycie w rozumieniu art. 82 WE (zob. podobnie wyrok z dnia 9 kwietnia 1987 r. w sprawie 402/85 Basset, Rec. s. 1747, pkt 15, 16, 18 i 21).

33 Jeśli chodzi o mającą charakter nadużycia stawkę analogicznej opłaty, której wysokość odpowiadała też procentowej części obrotu osiągniętego przez dyskotekę, Trybunał orzekł, że ogólny charakter tej opłaty może być kwestionowany w świetle zakazu przewidzianego w art. 82 WE tylko w zakresie, w jakim inne metody mogłyby urzeczywistniać ten sam uzasadniony cel, którym jest ochrona interesów twórców, kompozytorów i wydawców muzycznych, nie prowadząc jednak do zwiększenia kosztów zarządzania umowami i nadzoru nad korzystaniem z chronionych utworów muzycznych (zob. wyrok z dnia 13 lipca 1989 r. w sprawie 395/87 Tournier, Rec. s. 2521, pkt 45).

34 Podobnie stosowanie przez STIM modelu ustalania opłat, który jest przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, nie stanowi samo w sobie nadużycia w rozumieniu art. 82 WE i zasadniczo powinno być uznawane za normalne wykonywanie prawa autorskiego.

35 Nie można bowiem zaprzeczyć, że STIM, pobierając opłatę z tytułu wynagrodzenia należnego za emisję telewizyjną utworów muzycznych chronionych prawem autorskim, realizuje uzasadniony cel, jakim mianowicie jest ochrona praw i interesów swych członków względem użytkowników ich utworów muzycznych (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Tournier, pkt 31).

36 Ponadto opłata ta, która stanowi świadczenie wzajemne należne za korzystanie z utworów muzycznych chronionych prawem autorskim celem nadawania ich w telewizji, powinna w szczególności być rozpatrywana w świetle wartości tego wykorzystania w obrocie gospodarczym.

37 W tym względzie jeśli taka opłata jest obliczana na podstawie przychodów spółek zajmujących się emisją telewizyjną, pozostaje ona zasadniczo w rozsądnym związku z wartością ekonomiczną świadczenia wykonanego przez STIM.

38 Ponadto podmiot prawa autorskiego i osoby uprawnione po nim mają uzasadniony interes w tym, by opłata należna z tytułu udzielenia licencji na wykonywanie utworu chronionego prawem autorskim była obliczana na podstawie rzeczywistej lub prawdopodobnej liczby wykonań (zob. podobnie wyrok z dnia 18 marca 1980 r. w sprawie 62/79 Coditel i in., Rec. s. 881, pkt 13, oraz ww. wyrok w sprawie Tournier, pkt 12).

39 Model ustalania opłat stosowany przez STIM uwzględnia liczbę rzeczywiście emitowanych w telewizji utworów muzycznych chronionych prawem autorskim, ponieważ — jak wynika z postanowienia odsyłającego — wysokość tych opłat jest zależna nie tylko od przychodów spółek zajmujących się emisją telewizyjną, ale również od ilości nadawanej muzyki.

40 Jednakże nie można wykluczyć, że w pewnych okolicznościach stosowanie takiego modelu ustalania opłat może mieć charakter nadużycia, w szczególności jeśli istnieje inna metoda pozwalająca na identyfikację i bardziej precyzyjny pomiar wykorzystania tych utworów, jak i oglądalności, i ta metoda może urzeczywistnić ten sam uzasadniony cel, jakim jest ochrona interesów twórców, kompozytorów i wydawców muzycznych, nie prowadząc jednak do nieproporcjonalnego zwiększenia kosztów zarządzania umowami i nadzoru nad korzystaniem z utworów muzycznych chronionych prawem autorskim.

41 W konsekwencji na pytania od pierwszego do trzeciego należy odpowiedzieć, że art. 82 WE należy interpretować w ten sposób, iż organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi zajmująca pozycję dominującą na znacznej części wspólnego rynku nie nadużywa tej pozycji, jeżeli stosuje wobec prywatnych stacji telewizyjnych — z tytułu wynagrodzenia należnego za emisję telewizyjną utworów muzycznych chronionych prawem autorskim — model ustalania opłat, zgodnie z którym wysokość tych opłat odpowiada części przychodów tych stacji, pod warunkiem że ta część jest ogólnie proporcjonalna do liczby utworów muzycznych chronionych prawem autorskim rzeczywiście lub potencjalnie emitowanych w telewizji, chyba że inna metoda pozwala na identyfikację i bardziej precyzyjny pomiar wykorzystania tych utworów, jak i oglądalności, nie prowadząc jednak do nieproporcjonalnego zwiększenia kosztów zarządzania umowami i nadzoru nad korzystaniem ze wspomnianych utworów.

W przedmiocie pytania czwartego

42 W czwartym pytaniu sąd krajowy dąży zasadniczo do ustalenia, czy okoliczność, że organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi oblicza opłatę pobieraną z tytułu wynagrodzenia należnego za emisję telewizyjną utworów muzycznych chronionych prawem autorskim w odmienny sposób w zależności od tego, czy

chodzi o prywatne spółki zajmujące się emisją telewizyjną, czy też o nadawców publicznych, stanowi nadużycie pozycji dominującej w rozumieniu art. 82 WE.

43 Zgodnie z art. 82 akapit drugi lit. c) WE nadużywanie może polegać w szczególności na stosowaniu wobec partnerów handlowych nierównych warunków do świadczeń równoważnych i stwarzaniu im przez to niekorzystnych warunków konkurencji.

44 Jeśli chodzi o ewentualne istnienie takiej praktyki w przypadku sporu przed sądem krajowym, sąd krajowy powinien w pierwszej kolejności rozważyć, czy obliczając w odmienny sposób opłatę pobieraną z tytułu wynagrodzenia za emisję telewizyjną utworów muzycznych chronionych prawem autorskim od Kanal 5 i TV 4, z jednej strony, i od SVT, z drugiej strony, STIM stosuje wobec nich nierówne warunki do świadczeń równoważnych, a następnie — czy z uwagi na tę okoliczność spółkom tym zajmującym się emisją telewizyjną stwarza się niekorzystne warunki konkurencji.

45 W ramach tej analizy sąd krajowy powinien w szczególności wziąć pod uwagę okoliczność, że — w przeciwieństwie do Kanal 5 i TV 4 — SVT nie dysponuje ani przychodami z nadawania reklam, ani przychodami z opłat abonamentowych, a także fakt, iż opłata należna od SVT jest pobierana bez uwzględnienia liczby rzeczywiście emitowanych w telewizji utworów muzycznych chronionych prawem autorskim.

46 Ponadto sąd krajowy powinien też sprawdzić, czy Kanal 5 i TV 4 lub jedna z tych dwóch spółek są konkurentami SVT na tym samym rynku.

47 Wreszcie w celu ustalenia, czy fakt, iż organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi oblicza opłatę pobieraną z tytułu wynagrodzenia należnego za emisję telewizyjną utworów muzycznych chronionych prawem autorskim w odmienny sposób w zależności od tego, czy chodzi o prywatne spółki zajmujące się emisją telewizyjną, czy też o nadawców publicznych, stanowi nadużycie w rozumieniu art. 82 WE, sąd krajowy powinien zbadać, czy taka praktyka może być obiektywnie uzasadniona (zob. podobnie: ww. wyrok w sprawie United Brands i United Brands Continentaal przeciwko Komisji, pkt 184; ww. wyrok w sprawie Tournier, pkt 38 i 46; wyrok z dnia 15 marca 2007 r. w sprawie C-95/04 P British Airways przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-2331, pkt 69, i ww. wyrok w sprawach połączonych Sot. Lélos kai Sia i in., pkt 39). Takie uzasadnienie mogłoby wynikać w szczególności z misji i ze sposobu finansowania nadawców publicznych.

48 W związku z tym na pytanie czwarte należy odpowiedzieć, że art. 82 WE należy interpretować w ten sposób, iż organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi — obliczając opłatę pobieraną z tytułu wynagrodzenia należnego za emisję telewizyjną utworów muzycznych chronionych prawem autorskim w odmienny sposób w zależności od tego, czy chodzi o prywatne spółki zajmujące się emisją telewizyjną, czy też o nadawców publicznych — może nadużywać pozycji dominującej w rozumieniu tego artykułu, jeżeli stosuje wobec tych spółek nierówne warunki do świadczeń równoważnych i stwarza im przez to niekorzystne warunki konkurencji, chyba że taka praktyka może być obiektywnie uzasadniona.

W przedmiocie kosztów

49 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

1) **Artykuł 82 WE należy interpretować w ten sposób, że organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi zajmująca pozycję dominującą na znacznej części wspólnego rynku nie nadużywa tej pozycji, jeżeli stosuje wobec prywatnych stacji telewizyjnych — z tytułu wynagrodzenia należnego za emisję telewizyjną utworów muzycznych chronionych prawem autorskim — model ustalania opłat, zgodnie z którym wysokość tych opłat odpowiada części przychodów tych stacji, pod warunkiem że ta część jest ogólnie proporcjonalna do liczby utworów muzycznych chronionych prawem autorskim rzeczywiście lub potencjalnie emitowanych w telewizji, chyba że inna metoda pozwala na identyfikację i bardziej precyzyjny pomiar wykorzystania tych utworów, jak i oglądalności, nie prowadząc jednak do nieproporcjonalnego zwiększenia kosztów zarządzania umowami i nadzoru nad korzystaniem ze wspomnianych utworów.**

2) **Artykuł 82 WE należy interpretować w ten sposób, że organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi — obliczając opłatę pobieraną z tytułu wynagrodzenia należnego za emisję telewizyjną utworów muzycznych chronionych prawem autorskim w odmienny sposób w zależności od tego, czy chodzi o prywatne spółki zajmujące się emisją telewizyjną, czy też o nadawców publicznych — może nadużywać pozycji dominującej w rozumieniu tego artykułu, jeżeli stosuje wobec tych spółek nierówne warunki do świadczeń równoważnych i stwarza im przez to niekorzystne warunki konkurencji, chyba że taka praktyka może być obiektywnie uzasadniona.**

Podpisy